

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce V. K.** , zastoupeného JUDr. Miroslavem Demčákem, advokátem se sídlem Baranova 17, Praha 3, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7,** o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2002, č. j. OAM-5134/VL-10-17-2002, vedeného u Krajského soudu v Ústí na Labem pod sp. zn. 15 Az 430/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2004, č. j. 15 Az 430/2003 – 30

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o udělení azylu bylo zjištěno, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu na území České republiky

jsou rodinné problémy spojené s alkoholismem, nespokojenost s obecným stavem kriminality na Ukrajině a nesouhlas se skutečností, že žalobce coby bývalý likvidátor následků havárie jaderné elektrárny v Černobylu nedostává odpovídající odškodnění. Dále měl žalobce zmínit potíže s nezaměstnaností. Žalovaný konstatoval, že výčet důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu je taxativní a že žalobcem uvedené důvody nebylo možné pod ně podřadit. Proto žalovaný žádost žalobce o udělení azylu zamítl podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2004, č. j. 15 Az 430/2003 - 30, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud konstatoval, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly osobní důvody, problémy s rodiči, obecná nespokojenost s poměry na Ukrajině, a obavy z radiace. Soud uvedl, že důvody uvedené žalobcem jsou odlišné od zákonných důvodů pro udělení azylu na území České republiky a proto žalovaný postupoval správně, když žádost žalobce o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. K námitkám žalobce směřujícím vůči vadám správního řízení soud uvedl, že žalovaný úplně zjistil skutkový stav, správně posoudil skutkové a z nich vyplývající právní otázky, jeho rozhodnutí logicky vyplývá ze zjištěných podkladů; žalovaný rovněž objasnil důvody, které ho k rozhodnutí vedly a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Krajský soud v Ústí nad Labem proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že v řízení o udělení azylu nebyly zohledněny všechny aspekty k posouzení otázky udělení humanitárního azylu. Žalovaný nepřihlédl k okolnostem, které žalobce v žádosti uvedl; dále je zde skutečnost neuvedená v žádosti o udělení azylu, a sice zdravotní stav stěžovatele. Stěžovatel uvádí, že po likvidaci následků jaderné havárie v Černobylu onemocněl v roce 1990 vážnou chorobou, a proto není žádoucí jeho pobyt na Ukrajině, kde je stále zvýšená radiace, neboť by to mělo za následek další zhoršování zdravotního stavu žalobce. O zdravotním stavu nebyl pořízen záznam v protokolaci žalovaného, neboť žalobce neměl v té době k dispozici lékařskou zprávu. Tuto lékařskou zprávu úředně přeloženou do jazyka českého nyní stěžovatel předkládá. Léčení žalobce na Ukrajině bylo navíc ztíženo korupčním prostředím v oblasti zdravotnictví, když mu byla opakovaně z finančních důvodů odmítnuta zdravotní služba, což žalobce považuje za diskriminaci. Stěžovatel dále uvedl, že v současné době má v Praze zajištěno ubytování až do 15. 6. 2005; v České republice by rád pracoval a žil řádným životem. Proto stěžovatel žádá, aby Nejvyšší správní soud přihlédl k jeho tvrzením zakládajícím důvody pro udělení humanitárního azylu a zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a i pro řízení o ní odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi učiněné stěžovatelem v průběhu řízení o udělení azylu. Žalovaný upozornil na to, že udělení azylu jako specifický důvod pro povolení pobytu cizince na území České republiky by nemělo být zaměňováno s jinými legálními formami pobytu cizinců upravenými v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný závěrem navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že kasační stížnost žalobce není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, jenž ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Žalobce namítal, že v řízení o udělení azylu nebyly zohledněny důvody, pro které mu bylo možné udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že posuzování žádosti o udělení azylu žalovaným se sestává z řady procesních a materiálních hledisek, obsažených v zákoně o azylu, jež je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také souslednosti. Jestliže tedy v daném případě byla žádost o udělení azylu zamítnuta z důvodu, že stěžovatel v průběhu řízení o udělení azylu neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by byl v zemi původu pronásledován z některého z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, tedy byla zamítnuta podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nebylo zákonnou povinností žalovaného zabývat se udělením azylu podle § 13 odst. 1 a 2, § 14 a ani zde nebyla povinnost zkoumat existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, jestliže v případě, kdy žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, současně posuzoval důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán, za předpokladu, že běží lhůta stanovená v odstavci 2 téhož ustanovení, bez dalšího takovou žádost zamítne; konečným způsobem tak ve věci rozhodne, aniž by byla zjišťována existence některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona; pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 odst. 1 a 2 a § 14 je přitom negativní zjištění a závěr o existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona určující. Výrok správního orgánu o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a 14 zákona o azylu je tak v logickém rozporu s výrokem o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona. Nejvyšší správní soud však s odkazem na svou ustálenou judikaturu konstatoval, že tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

K tvrzením stěžovatele týkajícím se jeho nepříznivého zdravotního stavu uvedeným teprve v kasační stížnosti, jež měly podle názoru stěžovatele přispět k udělení humanitárního azylu, nemohl Nejvyšší správní soud přihlédnout, neboť podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem uplatněným poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu